

ΒΟΓΚΥΝΩ

“Η Ἀρχή μου εἶναι ἡ γνώμη
μου γιὰ τὴν σποία δέν δίδω λογα-
ριασμὸ κανενός.

—o—
ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΔΥΟ ΦΟΡΑΙΣ
ΤΗΝ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Ο ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

Ν. Γ. ΜΑΥΡΟΧΗΣ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Γιὰ δλη τὴν Ελλάδα κάθε 48
φύλλα Φρ.5
Γιὰ τὸ ἔξωτερικὸ . . . 8

—o—
ΤΙΜΗ ΚΑΘΕ ΦΥΛΟΥ
ΔΕΠΤΑ 10

«ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ»

«Ἀναστήτω ὁ Θεὸς καὶ διατηροπισθήτωται οἱ ἔχθροι Αἰτοῦ». Φέννητε ἐννέα λρόνια ἀπέρχονται ἀφ' ὅτου δ Πατριάρχης καὶ Ἐθνομάρτυρας Γρηγόριος ἔξεφόνησε τὴν Κυριακὴν τοῦ Πάσχα τὴν φράσιν αὐτὴν μέτα εἰς τὸν πατριαρχικὸν ναὸν τοῦ ‘Αγίου Γεωργίου εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, καὶ οἱ δρθόδοξοι ποὺ εὑρίσκοντο μέσα τὴν Ἐκκλησίαν μὲ μεγάλην βοή ἐκράγγησαν: «Ἀναστήτω τὸ γένος! Αν αστήτω τῷ οὐρανῷ οἱ ὄρθιοι ξῖα!

Μετὰ τὸ τέλος τῆς λειτουργίας δ Πατριάρχης ἐπροσιαλέσθηκε ἀπὸ τὸν Βεζύρην Βενδερλή Ἀλῆ καὶ ἐπῆγε εἰς τὸ παλάτι του οὗ που εὑρε τοῦτον δργισμένον καὶ ἀφοισμένον ἀπὸ χολὴ σὰν τὴν τίγρη.

‘Ο Πατριάρχης εἶχε διαταχθῆ πρὸν νὰ ἔσουμολογήσῃ τοῦ; δεσποτάδες; ποὺ εὑρίσκοντο φυλακισμένοι γιὰ νὰ καταγράψῃ τὴν ἔξομολόγησί των, γιὰ τοῦτο λοιπὸν δ Βεζύρης ἀγριωμένος τοῦ λέγει: εἰπέ μου τὶ δομολόγησαν οἱ φυλακισμένοι; ‘Ο Πατριάρχης ἐσταύρωτε τὰ χέρια του, ἔρριξε τὰ βλέμματά του κατὰ τὴν γῆν καὶ ἔμεινεν ἀφωνος. Τότε δ Βεζύρης τοῦ λέγει: δὲν δημιεῖς; πολὺ καλά ‘Ακουσε τὸ λέγει τὸ Κοράνιό μας.

‘Οδηγήσαμε τὸν ἀνθρώπον εἰς τὸν δρόμον εἰς νῦν ὑποτοῦ θέλει δεῖχη ἀν εἶναι εὐγνώμων ἢ ἀχάριστος. Καὶ ἀλλοῦ λέγει πάλιν: «ἔτοιμάσταις ἀλύσους καὶ κουλούρια σιδερένια καὶ στιά ἀναμένην». Επειτα τοῦ λέγει: μὲ χρημὴν φωνή ὑπάρχει ἀκόμη ἔλεος γιὰ σὲ καὶ γιὰ τοὺς δεσποτάδες ποὺ εὑρίσκονται εἰς τὰ δεσμά. Α; γίνουν τοῦρκοι, ἀ; ἐπιστρέψουν εἰς τὸν Πατισάχ, καὶ τοῦ ὑπόσχομαὶ νὰ λυτρώσω ὅλους ἀπὸ τὸν θάνατον. Τότε δ Πατριάρχης τοῦ ἀπήντησε: ‘Ολοι τοῦ Θεοῦ εἴμεθ καὶ εἰς τοῦτο θέλουμε ἐπιστρέψη, δὲν λέγει ἔτοι τὸ ἴδιο Κοράνιό σα; ‘Ο Βεζύρης τότε ἐφωνᾶξε: θέλεις νὰ ἰδῃς ἀ; ἔχω τὴν ἔξουσίαν νὰ σῆς

φουνέσω ἢ νὰ σᾶς λυτρώσω; Καὶ δ Πατριάρχης τοῦ ἀποκριθηκει μὲ τὰ λόγια ποὺ ἀπάντησεν δ Ιησοῦς μας Χοιστὸς εἰς τὸν Πιλάτον, λέγοντας: δὲν ἔχεις καμπίαν ἔξουσίαν ἐναντίον μας ἐάν δὲν σοῦ σῖναι δωμένον ἀνωθεν. Τότε δ Βεζύρης Ἀλῆς ἐφώναξε σὰν δχιμονισμένος καὶ ἔξερασε τρομεράς καὶ αἰσχροτές βρεσταῖς ἐναντίον τοῦ Πατριάρχου, τῶν δεσποτάδων, δὲν τῶν δρθόδοξῶν καὶ τῆς Θρησκείας μας, καὶ τέλος πάντων τοῦ λέγει: Θὰ σᾶς κρεμάσω! Επειτα ἐκτύπωσε ταῖς ἀπαλάρμαῖς ἀπὸ τὰ χέρια του καὶ ἔκραξε δύο χοντζάρηδες οἱ δοποῖοι ἥλθουν καὶ ἐμβῆκαν εἰς τὸ δωμάτιον. Πηγκίνετε, τούς λέγει, γλήγορα καὶ εἰπέτε εἰς τοὺς Ἀρχιερεῖς τοῦ Πατριαρχείου νὰ ἐκλέξουν ἄλλον Πατριάρχην. Τούτον θὰ τὸν κρεμάσω . . . δχι . . . σταθῆτε καὶ ἔπειτα ἀποτείνεται εἰς τὸν Πατριάρχην λέγοντάς του: γιὰ ὅστερη φορὰ σὲ ἐρωτῶ δομολόγησης τῶν ἔξομολόγησης τῶν φυλακισμένων; ‘Ο Πατριάρχης ἀσκώθηκε ἐμμονῆταν τὸν Ιησοῦν Χριστὸν διταν ἐρωτάτο ἀπὸ τὸν Πιλάτον καὶ ἀπὸ τοὺς Ιουδαίους ποὺ τὸν ἐσταύρωσαν. Τότε δ Βεζύρης ἐδιάταξε καὶ ἐφυλάκισε τὸν γέροντα Πατριάρχην.

Ἐδιαδώθηκε δτι: Θὰ φουρκισθῇ δ Πατριάρχης καὶ δλοι οἱ δρόμοι καὶ αἱ πλατείαις ἐγέμιταιν ἀπὸ δχλο. Οἱ γιαουδίνοι, ή Ιουδαῖοι, οἱ δοποῖοι, τὴν ἡμέραν ποὺ ἔχουν οἱ δρθόδοξοι χριστιανοὶ Πάσχα, περιφέρονται μὲ δτι πλέον κυρελαϊσμένο φρεματίσησην, τὴν ἡμέραν τοῦ Πάσχα ἐκείνου, ποὺ ἐκρέμχονται τὸν Πατριάρχη, ἐφόρεσαν τὰ διαμάντια των καὶ τὰ λαχώρια των, καὶ πηγαίνοντας μαζὶ μὲ τοὺς Τούρκους ἐρεθίζαντες αὐτοὺς ἐναντίον τῶν δυστυχομένων Χοιστανῶν ἐπειτα ἀπὸ δλίγο ἔγινε γνωστό, δτι οἱ Ἀρχιερεῖς, ποὺ ἐναπόμεναν εἰς τὴν Σύνοδο, ἐχειροτονοῦσαν νέον Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην τὸν Παύλου Λαζαρί.

Πισιδείας. "Βούτη απὸ δὲ δίγο ἔβγχλαν τὸν Πυτούροχη καὶ θερόμάρτυρα, καὶ τοὺς ἄλλους φυλακισμένους ἀρχιεεῖς, τοὺς ἔβγχλα εἰς ἣν κατέκανε καὶ τοὺς ἐπήσχαν εἰς τὸν τόπο τῆς καταδίκης γινὰ τοὺς φυσικίσσουν. Ἀμπελῶνας δὲ τὴν ξηρὰ διατριχοῦντος ἀκολούθησε τὸν δῆμον του καὶ ἐπειδὴ ἐπερπατοῦντες ἀργά, δυντούντας τάρτη, δὲ ἀλιτέριος καὶ ἄγριος δῆμος τὸν ἐποιούντες τοὺς ἔλεγε «περιπάτα γληγορώτερα, γιατὶ δὲν ἔχω μόνον ἐσὲ νετελειώσω».

Αλλ' ἐθριάζευσε δὲ Στρατός, κλωνίζεται δὲ Τρουκία
καὶ ἀπὸ ἀπονέμενος ἀκούει την Θεοῦ κατάρος τὴν πλακόνει.
Θρυλούχοντας δὲ τὸν Ελλήνας, τὸν τόλμον τοῦδε διδείξει.

Ἐπὸ τὸ σίμα τ' ἄλιον ἔσφυτρων οἱ κλῶνοι
τοῦ δένδρου τῆς ἐλευθερίας, ποῦ φύτευσε ή θρησκεία.
Εἰ: τὸ μαρτυρίο τῶν Ἐθνῶν οὐκεδημονεῖται οἱ θεόνοι!

Καὶ ὁφοῦ ἐξενεδημοσιεύσαρε καὶ ἔμετ; μέτου ἀπὸ ταῖς «Ἐθνικαὶ ιαὶς Εἰκόνες τοῦ συμπολίτου μας Ποιῆτεν κυρiou Γ. Μητρονέλην ἔχουμε καθῆκον νὰ γράψουμε καὶ γιὰ αὐτὸ τὸ λαμπρὸ ἔργο του, τὸ δπετὸ ἀξιωθήκαμε νὰ ἀναγνώσουμε πρὶν ἀκόμη δημοσιεύθῃ, καὶ τὸ δπετὸ πολὺ ἀρμόδια καὶ δίκαια διομάσθηκε «ΠΟΙΑΤΙΚΟ ΔΕΤΤΟΙΟΝΥΜΩΝ».

Δέν έχουμε τὴν ἀξίωσι νὰ εἰμεθι χριτικοὶ, ἔχουμε δύως τὸ δι-
καιωμα νὰ ἐκφράσουμε τὴν γ-ώμη μας ἀφοῦ, μιλονότι δὲν εἴ-
μεθι σφρὶ σὰν τοὺς συντάκτας τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Εἰδήτεων»,
ἢ-αγγώνας μὲ μεγχλη προσωχὴ τὸ ἀριστούγημα ἔκεινο τοῦ
Πολετοῦ μα;

Το παριστότερο εον θρους, τὴ δύψις τῇ φαντασίᾳ, τὸ θερμό,
δὲ φιλοπατητρισμός, ἡ φωτιά, τὸ θυνικὸν αἰσθητήραν ἔκεινο πῦν ἐν-
θουσιαζεῖ ἔκεινο πῦν ἐξουπισθεῖ καὶ δύψινει τὴν φαντασίαν ἔκεινο
πῦν ἐξπέτει, ποῦ κεντῷ, ποῦ συγχινεῖ, καὶ ὅλα τὰ ἀλατήματα τῆς
πονητικῆς δυνάμεως εύοίσκονται εἰς τοὺς Ἐθρικαὶς εἰκόνες

εἰς, τὸ ἀριστούργημα τοῦτο τῆς νεωτέρας; ποιήσεωι.
Εἰς καθε μίκρην οὐκόν, ἡ ὁποία συμπατεῖαι ἐπὶ δίκαια
ρες πόνοι στίχους, ὁ συμπολίτης μα; Ποιητὴς ζωγράφοις εἰς μὲ τὰ
λαχίσποτερά καὶ λεπίστερά χοῦματα, τὰ ἑπούλα μόνο μίκρα
φυντασία εἰμπορεῖ νὰ ἔρευνη καὶ νὰ συγκρίνῃ, ένα συμβάν-

τοῦ Ἐθνικοῦ μη; ἀγῶνος.
Ανέμετρα ἀπό τας 33 «Ἐθν. εἰκόνες» μήτε εἶναι καὶ τὸ ἄνωθε
«Μαρτύριο τοῦ Πατριάρχη». Καὶ ποτὲ μόλις ἀνάγνωσε τούτην
τὴν εἰκόνα δὲν εἶδε, ἐμπρὸς εἰς τὰ μάτια του ὅλα τὰ μαρτυρόμενα

ποὺ ἔπειθε δὲ Ιεράρχης καὶ Ιερωμάρτυρας, καὶ Εὐνομόρχυρας Πατούρχης, Γρηγόριος; Καὶ πέτις, ἐστω καὶ νὰ ἔχει πέτρενην καρδιὰ, δὲν ἐσυγκανήθη; Αὐτὴ εἰναῖ, κατὰ τὴν γνώμην μας ή δύναμις τῆς Ποιησεως.

Καὶ μὲ δέλτα τεῦται, κάμμισα ἀπὸ ταῖς ντόπιαις εφημεριοῖς δὲν εἶπε οὔτε μίαν λέξιν γιὰ τοῦτο τὸ ἀστονύμγυμνο τοῦ συμπολίτη μας Παικτοῦ, καὶ πρῶτοι ἐμεῖς ἐλάβομε τὴν εὐτυχίαν νὰ εἰπούμε δύο λέξεις πρὸς ἔπαινον τέτοιους ἔργους. Νομίζουμε δημοσίως δύο επαγγελματικές καὶ εἰλικρινεῖς λέξεις τῆς σταυρικῆς ἐφημεριδίδος μας, ἀξέιδουν γιὰ γίλιους ἐπαίνους τῶν σπουδαίων ἐγγημερι-

δάρων, αἱ δποίαται ὅταν ἐπεινυῦν κανένα, τὸν ἐπεινῦν γιατὶ συμφέρει. Καὶ τῶν φρονίμων δλιγχ. Ἀρετὰ ἔγραψεν αἱ ἴφημερίδαις τῆς προτείνουσας γιὰ ταῖς «Ἐθνικαῖς εἰκόνεις», πιστεύουμε ὅμως ὅτι καὶ αἱ δλιγχαι λέξεις τυῦ «Boukivou» ἔχουν κάποιαν κείσιν ἀνάμεσιν ἀπὸ τόσους ἐπαίνους.

ΤΟ ΜΑΡΤΥΡΙΟ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗ

Ποιός; εἶδε μέρα τὴν Ἀχαιπρᾶς τὴν Ἐπεληνιάν νὰ κλαίῃ;
Τὸν Ἀρχηγὸν της ἔδεστρεν αἱ τριτκατσουένοι
καὶ μὲν τὴν θύρα τὸν κρεμοῦν!.. Θεργυρίστοις Ἰουδαῖοι
λασποντατοῦν τὴν σάρκα του, 'ε τὰ τριτσάτα συμένη!

, ἵστες τοῦ 'Ψύστου κι' ἀπέσιοι πολίται κορυφαῖοι,
ἀπ' τοῦ Βερβάρου τὴν δῆγὴν θέσθισα σκοτώμεναι,
τὸν Πατριάρχη ἀκολουθοῦν· κ' οἱ χριστιανοὶ Εὐρωπαῖοι
ξ' τῶν ἀδελφῶν τὸ σφάξιμο μένουν ἀκόμη ξένοι!

ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΙΚΗΝ ΜΕΓΑΛΗΝ

ΤΑΡΑΣΚΕΥΗ

Ἐπήγαντος εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Σπυλαιώτεως τὴν Μεγάλην Παρασκευὴν, καὶ μολις ἐμβίκαυε εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἐνομίσαμε ποὺ

εἰς τὴν θέσιν τοῦ Ἀρχιερέως σικὰ θά εὑρίσκετο καμμία Βασίλεισσα ἐκείνη ποῦ ἐπαράθλησε τὸν Γίλὸν τοῦ Θεοῦ Ἰησοῦν Χριστὸν μὲν καμμία Πριγκήπεσσα, ἡ Δυάκισσα μὲ ταῖς μεγάλαις κυρίαις τὸν υἱὸν τοῦ βασιλέως τῷ Νιαρβετῶνδ δόποντο; θυσιασθῆκε ἀπὸ την; καὶ ταῖς κυρίαις τῇ; τιμῆς. Δυστυχῶς ὅμως ἐνοήσαμε ὅτι αἱ τὸν πατέρα του ἀτανού εἰς τὰ τείχη τῆς πόλεως καὶ ἐκάπη γυναικαῖς ἐπήραν τ' ἀδάντι, καὶ ἐφθισσαν ἔω; εἰ; τὸ δορυφόρατι γίνεται σύγκινητη τούς ἑχριδὸς ποῦ τὴν ἐποιοφεύδαν. Ὡραῖς καὶ στασίδι, βγάνοντας τοὺς ἄνδρες ἀπὸ τὴν μέσην καὶ ἐφίνοντάς παραβολὴ, γειά σου, περίφημε λεροκήρυκα, ποῦ ἀποσταθῆσες τους δόπισσα. Νομίζουμε ὅτι ἐνθουσιασθῆνται ἀπὸ τὴν Ἐφημερίδα τῶν Κυριῶν καὶ γὰ τοῦτο θέλουν· ἀποκτήσουν αὐταῖς τὰ δικαιώματά μας; γιὰ νὰ μᾶ; ἔχουν ἀποκάτιο τοσοῦ. Αὐτὰ δῆμως εἰς τὴν Ἑκκλησία δὲν περνᾶνται γιατὶ ὁ Ἀπόστολος ποῦ ἐσχη μάτιον τὸν Εὐαγγελίον καὶ χωριστὸ μέρος γιὰ ταῖς γυναικαῖς καὶ τὸ ὄντυμασσαν γυναικεῖο, εἰς κατὸ πρέπει νὰ πηγαίνουν αἱ κυρίαι γυναικαῖς, γιὰ νὰ μὴ σκανδαλίζουν τοὺς ἄνδρες μὲ ταῖς ματιαῖς των, καὶ νὰ τοὺς κάνουν νὰ χάνουν τὸ μπιουσουλά καὶ νὰ σμαρτάνουν. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπός μας γυναικίζει πᾶς αἱ γυναικαῖς δὲν πρέπει νὰ κακεύεται μὲ τοὺς ἄνδρες μέσα εἰς τὴν Ἑκκλησία, λοιπὸν δὲ διατάξῃ νὰ πηγαίνουν εἰς τὸ γυναικεῖο καὶ ἔτοι τελείνει καθετούλισθε. Ἀλλὰ δὲ ἀρίστουμε ποῦ ἂν κατεύονται μὲ ἐρῆς καὶ μᾶ; πέρονους τὴν θέσιν, ἀλλὰ καθίουνται καὶ ἐμπροστά μας; καὶ δὲν μᾶς ἀφίνουν νὰ βλέπουμε καὶ ἐμεῖς καρυίκην λερῶν εἰκόνα, καὶ μιλοῦν, καὶ κουβεντιάζουν, καὶ μουσικούσιζουν λαϊπόν. Πανιστώντας διεσποτα, περικκλησύνεν νὰ διορθωστε αὐτὴν τὴν δουλεῖα, γιατὶ τὸ λέγουν καὶ εἰς Ἀπόστολοι, καὶ κάποιοι, δὲν ἐνθουσιαστούντων τὴν σιγαρητού ποιός, λέγει ὅτι ἡ γυναικαῖα δὲν πέπει οὔτε νὰ μιλεῖ εἰς τὴν Ἑκκλησία, καὶ ἀνέγνη κακουλίν ἀποιοῖ νὰ ἔσωται τὸν ἄνδρα της; εἰς τὸ σπίτι.

Ἄν έγραψε τὸ διτί ἐγίνηκε εἰς ταῖς Ἐπικλησίαις τοῦ Ἀγίου Σπυρίδωνος καὶ τῇ: Σπηλαιώντασσας τὸ βοσκόν την; Μεγάλης Περιττῆς ή ἔστιν δύσκιμη καὶ τούς ἀσκητὰδες, γι' αὐτοιο λοιπὸν τὸ ἀποφεύγουμε, καὶ τὸ ἀναφέρουμε, μόνο καὶ μόνο, για νὰ λαβῃ τὰ πάντα σου ποῦ λεγει. Κρενειο γχρ ταῦτα, ίνα η Γραφή πλησωθῇ. Οστοῦρ οὐ σωτεριθήσεται αὐτοῦ. Σὲ παραχαλούμε παπλ Στιθη μου, να μὴ ξανανθῆται τὸν άλειωτα γιατὶ δε. Ξέρεις ποὺ καὶ θεται η Θεολογία ςπότι. Κρειε δέν είμεθα θεολογοι, ζειδε
με θεολογια σημείω τὸν "Προάδη τον τοι Λάζαρο θεοτοκού μπάσιμο

μετοχή τοις ο Αρχεπίσκοπος; μη;

Ἐμεῖς ἐπήγγυες καὶ ἀκούστας τὰ 12. Εὐχαγγέλια εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Ἀγίων Πάντων. Ἐκεῖ μάλιστα ποῦ ἀκοῦς ἀκολουθία χρονίς; νὰ σκανδαλίζεται. Δὲν ἐπιτρέπουν εἰς ταῖς γυναικεῖς νὰ μένουν κάτου εἰς την Ἐκκλησίαν, καὶ δύο αἱ ἔλuthη πάς εἰς τὸ γυναικεῖον, καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον οἱ κακόδαιοι οἱ ἄνδρες ποῦ είναι ὑποκείμενοι εἰς τὸν γυναικεῖον πειρασμὸν; μένουν ησυ

ἀρκετὴ θεολογία, καὶ γιαύτῳ ποὺ λέμε νὰ μήν τινακατεύθετες τέτοια ζητήματα γιατὶ κάνεις κόπανο. Μή; εἶπες, ζητάς, καὶ ἀπόξι, ἀπόξι, καὶ Φχριστίους, δέν πειράζει, ἐκεῖ εἶπες τόσα του Χριστοῦ, καὶ διὰ εἰπῆς καὶ εἰς ἐμάς, τι ἐστάθηκε; — Τί ποτα, συλλογίσου ὅμως, διὰ ἐργημάτως; καὶ ἐπὶ ιερογραμματεῖς, ὃστε Γοργαματεῖς; καὶ Φχριστόνι καὶ παπάδες Εὐσταθίου.

Ο Πανιερώτατος χαριεπίσκοπός μας δὲν ἔπειπε να ἐπιτρέπεται εἰς τὸν παπᾶ Στάθην ἀνεβάνει εἰς τὸν ἄμβωνα, καὶ μαλισταὶ μεγάλην Παρασκευὴν, γιατὶ δὲ παπᾶ Στάθης δὲν εἶναι θεολόγος, καὶ βρεῖται χονδροκοπιναῖς. Αὐτὸς δὲ Αρχιεπίσκοπός μας ἔχει ὅρετον τὸν ἀκούει, ἐμετοπήν συμβιβαλεύειν με νὰ κράζει τὸν παπᾶ Στάθην εἰς τὸ σπίτι του, ἥγουν εἰς τὸ Αρχιεπίσκοπεῖο μας καὶ νὰ τὸν δικτυεῖ απάνω εἰς ἕνα τραπέζι νὰ τοῦ κάνει λόγους δύοις θέλει, ἀλλὰ ἐπὸ διέπεις; Λείψουν τόσα λούτρα. Βγαλμένες δύο θεολόγους, Πα-

Ἄ; ζηναλθουσε εἰς; τὴν Στυλιώτιστε τὴν Μεγάλην Περιστερούν
Ἐειποῦν μενέκας προτηνούμενοι κατὰ τὴν ὥσπειν πόλην, βλέ-
πουσις ἐκεί μηχαράδι ἀπάνου εἰς τὸν ἄλιβωνα, θήσον δι παπὰ Σ-άθη;
δι διπολοῦ; ἀνέδηκε γιὰ νὰ εκμηδόγο γιὰ τὰ Πίθη τοῦ Ἰσοῦ
μη; Χαστοῦ. Ἀργεις μὲ ἔ-α ἥπτο τοῦ Εὐχγγελίου καὶ ἔπειτα
μη; ἐδίδηκε τὴν μετάροχτη τὴν Εὐχγγελίων ποῦ περιγράφου-
σε Πίθη τοῦ Χαστοῦ — Τοις ἀνόμινοις ἦ-α δὲν εἴδησε ποτὲ οἱ
νειρώτατε τὸν Ιερέα Λευθεριάτη (Υδρί) καὶ τὸν διάκονον Πι-
φτην, δὲν εἰμποροῦσες νὰ διαταξῆς νὰ κάμη λόγο ἔντες ἀπὸ αὐ-
τοὺς, γιὰ νὰ ἀκούσουμε καὶ ἐμεῖς κάτε; Δὲν ἀστειε; Πανιερώτας
ποῦ τοῦ ἑκιθότουν κάθε τόσο ή φωνὴ καὶ τοῦέμεναν αἱ φωνῆις
ἐνέχειραις; ζέρεις, Πανιερώτατέ μου, γιατὶ ἐσκοτιζετο; — Γιατὶ
μ' ἔβλεπε μὲς τὴν μέση τῆς; Ἐκελητίχες καὶ ἔχανε τὸν μπό-
ρα.

**ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΑΝΘΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΗΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ** ΣΙΕΤΑΒΩΝΑΙ

Καὶ ταῦτα σύν-

UN DOVERE DA PUBBLICISTA

Durante la processione della «Domenica delle palme» maestro di musica signor Coccozullo trovavasi affacciato

alla finestra d' una casa sita sulla grande «strada Giorgio». Appena che la processione avvicinava rimpetto della suddetta casa, fu visto il signor Coccozzi battere le palme con tanto entusiasmo, che pareva applau disse il risultato della processione. Ma no, non fu questa che gli inspirò tale entusiasmo. Causa di questo applauso fù uno sbaglio del capo-tamburo della banda della «Società Filarmonica» il quale diede, un colpo fuori di tempo mentre la banda suonava la marcia. Quell' applauso, fatto da un maestro di musica, per lo sbaglio di un solo suonatore ci diede a pensare che era una ironia, e tale veramente era. Il signor Coccozzi fù direttore della banda della «Società Filarmonica», ecco la vera causa della sua irenica azione. Col suo applauso da entusiasta intendeva forse attribuire lo sbaglio del capo-tamburo al maestro di musica e compositore signor Giannini, il quale da poco tempo dirige la banda della suddetta società. Se il signor Coccozzi pensava, od intendeva, attribuire il suo ironico applauso contro il maestro compositore signor Giannini, allora possiamo dirgli, che più e più di tali applausi avrebbe ricevuto durante il tempo che dirigeva la banda della Società Filarmonica.

Non pretendiamo essere critici musicali, ma come diletanti di musica possiamo dire, che da quanto il maestro di musica e compositore signor Giannini ottene il Posto di direttore della banda della Società Filarmonica, si vede il vero progresso musicale degli bandisti. Non solo noi affermiamo la capacità del signor Giannini, ma pur' anco i signori maestri di musica e compositori del nostro paese i quali, come conoscitori d' armonia possono giudicare sul valore d' ogni maestro compositore, ed' ogui artista musicale.

Una prova della nostra asserzione è quella dei S. S. maestri etc., sono le originali composizioni del signor Giannini, il quale fece i suoi studi nel Regio Liceo musicale di Bologna, ove ottene il diploma di Maestro e Compositore.

Non intendiamo fare l' elogio del maestro signor Giannini, basta a dire che tutta la «Società Filarmonica» compresi i musicanti ed i S. S. maestri etc. del nostro paese, riconoscono alla persona del signor Giannini il vero maestro di musica, e compositore dotato di tutti i requisiti dell' arte.

Speriamo che alla prossima stagione estiva, durante la quale la banda della «Società Filarmonica» si farà sentire in Spianata, avremo bastante materia per fare veramente i dovuti elogi al maestro signor Giannini.

NICO MAVROCHI

Ei; τὴν κυρὰ κοκκίνη πούναι σὰν προμαχώνα.

Όταν, κυρύλλα μου, (! !) βγαίνεις 'ε τὴν στράτα
μὲ τέτοιο φούντωμα σὰν πρεμαχώνα,
σὰν ἀρχιστράτηγος, πὸ βίδ φουσάτα,
φαίνεσαι, εἴσο για μου, παληὰ κοκκόνα.

Πάντα χαρούμενη χαμογελεῖσα,
πάντοτε ἐλεύθερη σᾶν μία τρυγόνα·
τρέχεις δλούθεν μὲ τόσα λούσα,
καὶ εἶσαι τοῦ τόπου μας γνωστὴ κορώνα.

Σὲν ξεκρδίζεσαι κυρά, ἀπ' τὰ γέλια
καὶ μοῦ κορδόνεσαι σᾶν τὸ παχῶνι,
ἄπει θυμάζουνε πολὺτε κοπέλια
καὶ κάθε φίλος σου σὲ καμαρόνει.
Μηδὲ γεράματα, μηδὲ κ' οἱ κόποι
ἔσσε μποδίζουνε νὰ διασκεδάζεις,
πολὺ σ' ἐπαίνεσαν καμπόσοι ἀθρῷποι
δύτας περίφημ γιὰ νὰ τὰ βράζεις.

Τζόγια, γνωρίζεσαι πὸ χίλια μιλια
ὅτι σου ἀρέσουνε τὰ φιγούρες τας,
πλὴν ἔκρωσανε τὰ δυό σου γείλια,
καὶ βάλ' τους ρίγανι, γρηὰ κοκκότα.
Τέρῳ παρήλθανε κεῖνα τὰ χρόνια
ποὺ ἀποδειχνύσσουνε σὰν Αρρούτη,
ποὺ σου ἔγελούσανε λεινὰ τ' ἀηδόνια
ποὺ ἔσυχνοκάλουνες τὸ βράδυ σπίτι.
Πλὴν κι' ἀν ἔγερσες, σὺ δὲν ἀλλάζεις

κάνεις σὰν νεύνυφο, σὰν κοπελοῦλα,
παίζεις καὶ χαίρεσαι, καὶ διασκεδάζεις
τρῷας τ' αὐγοτάραχο τρώγεις κουκούλα.
Αγαπημένη μου (!) μηλιά δροσάτη,
παχειά κι' ἀνέμυσαλη, γρηὰ μου χήνα,
κοκκινομάγουλη καὶ κοτσανάτη,
εἶσαι περίφημ κομμκιταρχίνα.

Γι' αὐτὸς σ' ἀγάπησα καὶ σ' ἐπαίνεψα,
καὶ στήχους σοῦ καμανεῖ νὰ μὲ θυμᾶσαι·
σ' τὸ λέγω ξάστερχ, δὲν κολακεύω,
εἶσαι ξαστερχόγελος δάσταν . . . κοιμᾶσαι.

Votre très humble moqueur
Noir-Non

Τὴν ἐρχόμενη Κυριακὴν, ἡ εἰς τὸ παράτημα τῆς Τρίτης θὰ γράψουμε τὰ καλὰ ποὺ μᾶς ἔκαμαν οἱ συμπλευόμενοι βουλευταὶ μας καὶ κάτι ἄλλα ποὺ ἀφοροῦν τοὺς φτωχοὺς καὶ τὰ γιατρικὰ ποὺ τοὺς δίνουν.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Νέος τις ἐκ τοῦ Ἑξωτερικοῦ διαμένων ἐνταῦθα φέρων ἀρίστας Συστάσεις καὶ κάτοχος πέντε γλωσσῶν, ζητεῖ θέσιν παρά τινι καλῇ οἰκογενείᾳ ὡς παιδαγωγὸς ἢ Γραμματεὺς παρά τινι ξενοδοχείῳ ἢ καὶ γραφικήν τινα ὑπηρεσίαν παρά τινι ἐμπορικῷ ἢ δικηγορικῷ γραφείῳ. Πληροφορίαι ἐν τῷ Γραφεῖῳ μας.

Τυπογραφεῖον «Κάδμος»

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟ ΟΔΙΣΕΟΥΡΙΟΥ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΝΕΟΜΠΟΥ
ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

ΑΙ.ΣΗ.Υ. Φ.5.0026